

Chương 8

Bạch Thảo cười, cười thật âm áp, hần nói: “Hoa Khai, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau.”

Lòng ngực Hoa Khai không biết bị cái gì lấp nghẹn, nàng muốn nói nhưng chỉ có thể há miệng thở dốc, không phát ra được âm thanh nào, đau thương nhìn hần.

Bạch Thảo vẫn mỉm cười: “Hoa Khai, vì sao lại nhìn ta với vẻ mặt đó? Muội không nhận ra ta sao?”

Hoa Khai há to miệng, dường như phải vận hết sức lực toàn thân mới nói được mấy tiếng: “Bạch Thảo...” Thanh âm bi thương như ứ đọng trong cổ họng, mãi vẫn không thể phát ra.

Bạch Thảo lại cười vô cùng dịu dàng. “Hoa Khai, cuối cùng muội cũng nhớ ra ta. Muội biết không, ta rất nhớ muội, ngày nào đêm nào cũng nghĩ đến muội. Ta không biết muội ở bên ngoài có bình an hay không? Không biết muội có bị người ta khi dễ không, lại nghĩ không biết bao giờ muội mới trở lại tìm ta. Muội biết không, ta ở nơi đó chờ lâu thật lâu, ngày nào cũng chờ. Vì sao muội lại để ta đợi lâu như vậy? Vì sao? Thật ra muội đã quên ta, muội để ta lại ở đó còn mình thì đi mất, vì sao không mang ta theo? Vì sao để ta một mình ở lại nơi đó chịu khổ?”

Hoa Khai lắc lắc đầu, thân thể không ngừng run rẩy.

Gương mặt Bạch Thảo dần dần lộ ra vẻ bi thương, hần nhìn Hoa Khai nói: “Hoa Khai, muội biết không? Ta lạnh lắm. Ở nơi đó ngày nào cũng lạnh như vậy. Cơ thể ta ở trong đất đã bị rấn rết côn trùng xâu xé không còn gì. Đêm nào cũng nghe tiếng dã thú kêu gào. Hoa Khai, muội biết không? Ta rất sợ, rất cô đơn.” Sau đó hần lại cười rộ lên. “Bây giờ ta không sợ nữa, vì đã có muội ở đây.”

Tử Trúc càng lúc càng bối rối, lo lắng. Cho dù hần dùng đủ cách lay động thân thể nàng, nàng cũng không hề phản ứng. Nhìn nàng đứng đó lảm bảm một mình, Tử Trúc lại càng sợ, nhất là lúc hần nghe thấy hai từ Bạch Thảo từ miệng nàng.

“Hoa Khai! Muội mau tỉnh lại! Tỉnh lại đi!” Tử Trúc vừa gọi vừa cố gắng lay người nàng.

Cuối cùng Hoa Khai cũng quay đầu nhìn Tử Trúc. Trong lòng hần vô cùng vui mừng, nhưng chưa được bao lâu thì Hoa Khai đột nhiên dùng sức đẩy hần ra, bỏ chạy không hề quay đầu lại.

Tử Trúc không kịp phòng bị té vật ra đất. Hoa Khai đã chạy ra ngoài rồi.

Tử Trúc vội vàng đứng lên, tranh thủ thời gian đuổi theo nhưng khi ra được đến phòng ngoài thì không thấy Hoa Khai đâu, chỉ có cỏ dại mọc đầy. Gió lạnh thổi qua làm đám cỏ cao hơn nửa thân người ngã rạp. Còn Hoa Khai, đã biến mất.

Đúng lúc này, Tử Trúc nghe thấy một âm thanh từ bốn phương tám hướng chậm rãi vọng tới. Chính là giọng của Hoa Khai. Nàng đang hát một khúc ca, nhưng Tử Trúc không rõ nội dung bài hát là gì.

Tử Trúc càng ra sức tìm kiếm bóng dáng của nàng, cuối cùng cũng nhìn thấy nàng ở bờ sông.

Tử Trúc thấy Hoa Khai đang từ từ đi ra giữa sông, nước sông lạnh buốt đã ngập quá hai chân. Tử Trúc kinh hoàng vừa gọi to tên nàng vừa lập tức chạy nhanh về phía Hoa Khai.

Nước sông sâu không lường được đã ngập đến thắt lưng nàng, càng ra xa càng sâu rộng, như miệng yêu quái đen ngòm đang mở lớn, chỉ chờ có người tự động đi vào miệng nó rồi nuốt vào.

“Hoa Khai! Mọii làm gì đó! Trở về mau!” Tử Trúc đứng ở bờ sông gọi lớn.

Cuối cùng Hoa Khai cũng dừng bước, chậm rãi quay đầu lại nhìn Tử Trúc mỉm cười. Đây là lần đầu tiên Tử Trúc nhìn thấy nàng cười, cười đẹp đến điên đảo tâm hồn. Đột nhiên trong đầu Tử Trúc xuất hiện ý nghĩ mong manh rằng nếu giờ khắc này hắn có cùng nàng đi tìm cái chết cũng không sao cả. Nhưng hắn lập tức vứt nó ra khỏi đầu. Hắn muốn cứu nàng, làm sao có thể chết! Sợ Hoa Khai càng đi càng xa, Tử Trúc chỉ dám đi từ từ ra giữa sông, chậm chạp đến gần nàng. Nước sông lạnh như băng làm hắn run lập cập nhưng cũng khiến hắn tỉnh táo hẳn. Hắn thận trọng nói với Hoa Khai: “Hoa Khai, mọii đừng cử động, huynh đến đón mọii.”

Hoa Khai cười, mắt nhìn Tử Trúc nhưng người lại không ngừng lùi về phía sau. Tử Trúc bước về phía trước một bước thì nàng lui về phía sau một bước. Nước sông đã ngập đến ngực nàng, nếu cứ tiếp tục đi nữa, nàng sẽ chết.

Tử Trúc lập tức dừng lại, nói với Hoa Khai: “Hoa Khai, đừng như vậy! Quay lại, mau quay lại đi...”

Hoa Khai cười, chậm rãi mở miệng, nàng nói: “Người có bỏ ta đi không?”

“Không! Tuyệt đối sẽ không! Cho dù có chuyện gì xảy ra, huynh sẽ không bao giờ rời bỏ mọii!”

“Vậy người sẽ luôn ở cạnh ta sao?”

“Nhất định, ta sẽ vĩnh viễn ở cạnh mọii, ta thề!”

Hoa Khai cười thật vui vẻ. Nàng lại bắt ngờ lùi về phía sau, nhẹ nhàng nói với Tử Trúc: “Đừng bỏ ta, đi với ta.” Lời nói mang theo sự mê hoặc không thể

cự tuyệt. Sau đó Hoa Khai lập tức trằm mình ra giữa sông. Nước sông ngập hết đầu nàng, cuốn nàng đi mất.

Trái tim Tử Trúc dường như ngừng đập, hấn vừa gọi to vừa chạy ra giữa sông, mặc cho nước sông ngập đến thắt lưng, đến ngực, đến cổ... Cuối cùng, ngay cả đầu hấn cũng ngập chìm trong nước.

Tử Trúc nhìn thấy Hoa Khai đang ở cách đó không xa. Từng sợi tóc của nàng chảy xuôi theo dòng nước, ánh trắng xuyên qua mặt nước làm nổi bật làn da nàng trắng nhợt nhạt. Nàng vẫn mỉm cười như cũ, vươn hai tay về phía Tử Trúc.

Tử Trúc không còn đủ dưỡng khí vì nín thở đã lâu, lồng ngực vô cùng khó chịu vì hít thở không thông. Nước sông lạnh lẽo băng giá bao trùm lấy hấn, ý thức đã dần mất đi nhưng hấn vẫn cố sức vươn tay ra vì nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn cơ hội nắm tay nàng nữa, ngay cả giấy dựa cũng không muốn nữa.

Nếu cứ như vậy mà chết đi, thì cũng thỏa mãn.

Nhưng trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, Tử Trúc lại thấy dáng vẻ Hoa Khai từ từ thay đổi. Nàng biến thành một bà lão xa lạ, không biết là ai. Bà ta cười vô cùng dữ tợn, miệng động đậy, hình như đang nói: “Không được đi.” Bà ta không phải là Hoa Khai, không phải.

Đúng vậy, Hoa Khai làm sao có thể cười với mình. Hoa Khai làm sao muốn ở cùng mình. Hoa Khai làm sao có thể vươn tay ra với mình. Tất cả cũng chỉ là mong ước của bản thân mà thôi.

Không thể tưởng tượng được cuối cùng người chết sẽ là mình. Có điều như vậy cũng tốt, Hoa Khai sẽ được bình an.

Đột nhiên xuất hiện rất nhiều khuôn mặt trời lên từ đáy sông sâu, cái nào trông cũng vô cùng dữ tợn. Chúng vươn tay nắm chặt lấy tay chân, thân thể Tử Trúc, kéo hấn chìm xuống, chìm mãi đến nơi sâu nhất dưới đáy sông, vĩnh viễn không thấy mặt trời. Trước mắt Tử Trúc đã dần tối đen, không còn nghe âm thanh gì nữa. Có lẽ hấn sẽ chết tại đây.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi Tử Trúc nhắm nghiền mắt ngất đi, dường như hấn thấy một nữ tử áo trắng đang bơi về phía mình. Tối quá, hấn không thể thấy rõ dáng vẻ của nàng. Có phải là Hoa Khai không? Hình như là nàng, lại dường như không phải.

Cùng lúc đó, Hoa Khai thật đang đuổi theo thiếu niên tên là Bạch Thảo kia đến một nơi hoang vắng.

“Huynh muốn đi đâu?” Hoa Khai gọi to sau lưng Bạch Thảo.

Thiếu niên kia cuối cùng cũng dừng lại. Hấn xoay người nhìn Hoa Khai nói: “Hoa Khai, muội lớn lên nhiều rồi. Năm đó muội chỉ đứng đến cổ ta, bây giờ đã cao bằng ta.”

“Bạch Thảo, đừng chạy nữa.” Hoa Khai cầu xin.

Bạch Thảo cười cười: “Có muội ở đây, đương nhiên ta sẽ không chạy nữa.”

“Ta có rất nhiều điều muốn nói với huynh.”

Bạch Thảo cười: “Ta cũng vậy. Hoa Khai, muội sống có vui không?”

Hoa Khai không nói gì, hàm răng cắn chặt môi.

Bạch Thảo lại hỏi lần nữa: “Muội sống có vui không?”

Cuối cùng, Hoa Khai mới chậm chạp lắc đầu.

“Nếu như vậy.” Bạch Thảo vươn tay về phía Hoa Khai: “Không bằng muội và ta cùng nhau đi thôi. Ta một mình ở nơi đó thật sự rất sợ, rất cô đơn. Muội theo ta, đừng bỏ ta đi nữa, được không?”

Hoa Khai gật đầu, nói: “Được, ta đi với huynh.” Dứt lời, nàng liền bước về phía Bạch Thảo.

“Muội như thế này, làm sao đi theo ta?” Bạch Thảo lùi về phía sau mấy bước, đột nhiên nói.

Hoa Khai khựng lại, nghi hoặc nhìn Bạch Thảo.

Trong mắt Bạch Thảo hiện lên vẻ đau thương, “Muội là người, ta là ma, muội làm sao có thể theo ta? Nếu. nếu có thể, ta rất muốn biến lại thành người, sau đó ở cạnh muội. Nhưng không được, cho dù ta có khát khao thế nào cũng không thể trở thành sự thật. Đã như vậy, Hoa Khai, muội chết đi, như vậy chúng ta mới có thể ở cùng một nơi, vĩnh viễn không chia lìa.” Những lời này Bạch Thảo nói rất nhẹ nhàng, mang theo hương vị mê hoặc: “Cầm thanh kiếm lên.”

Hoa Khai sững sờ nhìn Bạch Thảo, chậm chạp không cử động.

“Để kiếm lên cổ, sau đó dùng chút lực là có thể rồi, rất đơn giản.” Bạch Thảo lại nói tiếp: “Hoa Khai, chẳng lẽ muội không muốn ở cạnh ta sao? Muội muốn bỏ ta một mình ở lại nơi đó sao? Muội muốn để ta lại ném mùi vị cô độc sao?”

Hoa Khai do dự hồi lâu, cuối cùng cũng nâng kiếm lên.

“Đúng rồi, cứ như vậy. Chỉ cần để lên cổ là tốt rồi. Nhanh thôi, chúng ta sẽ được ở bên nhau.”

Hoa Khai chậm chạp nâng kiếm trong tay, nhưng cuối cùng nàng không đặt lên cổ, mà chỉ thẳng mũi kiếm vào Bạch Thảo. Ánh mắt nàng dần thanh tỉnh, nhưng trong đó còn mang theo hoài nghi và bi thương.

Nụ cười trên mặt Bạch Thảo dần tan biến, hấn lạnh lùng nói: “Hoa Khai, muội làm gì vậy? Muội muốn giết ta? Muội hại chết ta một lần chưa đủ, còn muốn giết ta sao?”

“Người không phải Bạch Thảo!” Nàng vô cùng khẳng định.

“Muội nhìn hình dáng của ta xem, không phải Bạch Thảo thì là ai? Nếu ta không phải Bạch Thảo, ta làm sao biết chuyện lúc đó giữa hai chúng ta? Hoa Khai, muội có nhớ ta đã treo tường mang thức ăn vào cho muội không? Muội có nhớ ta giúp muội băng bó đắp thuốc không? Muội có nhớ ta đã mang muội chạy trốn thế nào không? Muội có còn nhớ muội đã vứt bỏ ta thế nào không?”

Tay Hoa Khai run run, nhưng vẫn khẳng định nói: “Ngươi không phải Bạch Thảo!”

Thiếu niên nở nụ cười: “Vì sao muội khẳng định ta không phải Bạch Thảo?”

“Bạch Thảo. huynh ấy tuyệt đối sẽ không muốn ta chết!” Hoa Khai vẫn nhớ rất rõ thiếu niên đó lúc còn sống đã từng nói — “Nhất định phải sống sót. Cho dù về sau có thế nào, nhất định phải sống sót! Cho dù phải chết, cũng phải chiến đấu đến cùng.” Thậm chí nàng còn nhớ rõ ánh mắt kiên quyết dù chết không buông của Bạch Thảo.

Một thiếu niên như thế, làm sao có thể để nàng đi tìm cái chết? Làm sao có thể?

“Ngươi không phải Bạch Thảo!” Hoa Khai khẳng định một lần nữa.

Bạch Thảo ở trước mặt cuối cùng cũng tắt nụ cười. Gương mặt âm trầm từ từ biến thành một người khác, là dáng vẻ của một nữ nhân. Nàng ta oán hận nhìn Hoa Khai, sau đó xoay người bỏ chạy.

Hoa Khai đuổi theo, nhưng cố gắng thế nào cũng không theo kịp. Nàng suy nghĩ một chút rồi lập tức dùng sức phóng thanh kiếm trong tay về phía nữ nhân kia. May mắn thay, trường kiếm đâm trúng bả vai khiến nàng ta bị găm trên mặt đất, chỉ có thể khóc thét mà không thể nhúc nhích.

Hoa Khai đi tới rút kiếm từ người nàng ta ra, sau đó chỉ mũi kiếm vào ngực nữ nhân, nói: “Ngươi đáng chết!”

Nữ nhân thấy Hoa Khai tới gần, thân thể nàng ta run lên vì sợ hãi. Dù thế, nàng ta liều mạng nén nỗi sợ, rồi cười, cười vô cùng đắc ý. “Ngươi làm sao biết những lời ta nói không phải là những gì thiếu niên tên Bạch Thảo kia muốn nói? Chính ngươi ích kỷ bỏ hẵn một mình ở đó!”

Hoa Khai ngậy người thần thờ.

Nữ nhân lại nói tiếp: “Nhất định hẵn rất hận ngươi, nhất định. Ta chỉ giúp hẵn nói những gì hẵn muốn nói cho ngươi nghe mà thôi. Nhất định là hẵn cũng sẽ nghĩ như vậy... Ngươi đi chết đi! Ngươi chết, hẵn mới có thể ngủ yên.”

Tay Hoa Khai lại run rẩy.

Nữ nhân thừa dịp Hoa Khai không chú ý, lập tức tránh khỏi trường kiếm bỏ chạy, chớp mắt đã không thấy đâu.

Tay Hoa Khai vô lực, run rẩy không cầm được bất kỳ thứ gì, làm trường kiếm không tiếng động rơi xuống đất. Hai tay ôm mặt, nàng quỳ trên mặt đất bất lực gào thét, âm thanh đau đớn như thú con bị thương.

Thứ đã nhẫn nại kiên trì nhiều năm, sắp hỏng mất rồi.

Hoa Khai quỳ trên mặt đất, run rẩy bất lực, hai tay ôm chặt lấy mặt gào thét như thú nhỏ bị thương. Trong đầu nàng là lời nói của nữ quý kia, là nàng hại chết Bạch Thảo. Tinh thần chấn động, trong nhất thời nàng chột không muốn sống nữa. Nàng nghĩ chỉ có mình chết đi, Bạch Thảo mới có thể ngủ yên.

Ý niệm quanh quẩn trong đầu không ngừng thúc giục. Hoa Khai không tự chủ được vươn tới nhật trường kiếm đánh rơi trên đất, từ từ đặt nó lên cổ. Nàng nghĩ, chỉ cần dùng sức một chút... thì mọi thứ sẽ chấm dứt, chỉ cần dùng chút sức thì tốt rồi.

Ánh trăng tối nay rất sáng, chiếu rọi làm vùng đất trống trải càng thêm hoang vắng. Thời gian dần trôi, có âm thanh sột soạt nhàng từ xa vọng lại. Đó là tiếng chân người đi bộ dẫm nát cỏ dại tạo ra, thong thả đến gần.

Cuối cùng âm thanh kia cũng dừng lại trước mặt Hoa Khai, lẳng lẳng đứng đó. Hoa Khai thấy một người đang ở trước mặt mình. Nàng chậm chạp ngẩng đầu, hướng ánh mắt vô thần nhìn về phía trước. Quần bằng vải bố, áo màu xám tro, còn có đôi mắt như có ánh sáng bên trong.

Hoa Khai sững sờ, trong mắt sóng trào tứ phía cuộn cuộn nổi lên. Thanh kiếm đang cầm trong tay cũng bởi vì run rẩy mà lại rơi xuống. Nàng không tự chủ được vươn bàn tay run run nắm lấy áo người ở trước mặt, nắm chặt đến mức dường như bây giờ nếu trời long đất lở nàng cũng sẽ không buông tay.

Nàng chậm chạp vươn tay kia sờ lên gương mặt nam nhân, mang theo chút sợ hãi. Nàng sợ đây là giả. Đến lúc nàng thật sự chạm vào mặt hắn, cảm giác được độ ấm trên làn da... Hoa Khai khóc. Giờ khắc này, nhìn nam nhân trước mặt mình, dường như nàng không còn khả năng thốt nên lời, không nói được tiếng nào. Nước mắt tự dung trào ra, làm nhạt nhòa hình bóng của hắn. Thật lâu sau, Hoa Khai mới mở miệng cầu khẩn: “Tha thứ cho ta... Tha thứ cho ta... Bạch Thảo...”

Người bị Hoa Khai gọi là Bạch Thảo bình thần ngồi xuống trước mặt Hoa Khai, nhìn nàng. Hình dáng của hắn cũng giống như thiếu niên tên Bạch Thảo kia, nhưng so với lúc Bạch Thảo chết đi hình như lớn tuổi hơn. Giống như Bạch Thảo chưa từng chết đi, vẫn còn sống, chỉ là đi đến một nơi rất xa, một nơi Hoa Khai không nhìn thấy, sống một mình, chậm rãi lớn lên. Ánh mắt của hắn vẫn như trước, như có ánh sáng bên trong, nhưng không có ấm áp, nhiệt tình của thiếu niên.

Một tay Bạch Thảo nâng mặt Hoa Khai, dùng tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng. Hắn trước sau vẫn không nói gì, sau đó dùng một cái áo choàng

trắng khoác lên người Hoa Khai. Trên tấm áo choàng trắng còn có hương hoa thoang thoang, còn mang theo hơi ấm.

Hoa Khai cảm nhận được ấm áp trên mặt, mê man nhìn Bạch Thảo.

Bạch Thảo chậm rãi đứng lên, xoay người bỏ đi. Hoa Khai hoảng sợ vội vã túm chặt lấy vạt áo hắn. “Huynh muốn đi đâu? Đừng đi, xin huynh đừng đi...”

Bạch Thảo vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu. Sau đó thong thả vươn tay điểm một ngón lên trán Hoa Khai nói: “Ta không sao, nàng cũng phải sống cho tốt.”

Hoa Khai nhìn Bạch Thảo mấp máy môi, cũng cảm giác được ý thức mình không còn rõ ràng. Hình ảnh trước mắt nàng dần trở nên mơ hồ, ngay cả bóng dáng Bạch Thảo cũng không nhìn rõ được. Bàn tay đang nắm tay hắn cũng vô lực buông xuống. Nàng muốn mở miệng xin hắn hãy ở lại, muốn giữ chặt lấy hắn, nhưng cuối cùng vẫn không kịp nói gì, không giữ được gì.

Bạch Thảo ôm Hoa Khai đã mê man nhẹ nhàng đặt lên trên tấm áo choàng trắng. Hắn nhìn thoáng qua bóng dáng nàng đang ngủ, sau đó liền xoay người rời đi, không hề quay đầu lại lần nào. Hắn thong thả đi về phía xa. Dần dần quần áo vải bố màu xám tro đã biến thành tơ lụa đen bóng, đẹp vô cùng. Tóc đột nhiên dài đến lưng, đen tuyền như cánh quạ, hơi sáng lên dưới ánh trăng. Gương mặt hắn đã không còn giống gương mặt Bạch Thảo, mà là một nam tử xa lạ, tuấn tú vô cảm. Trong mắt hắn không có ánh sáng ấm áp như mắt Bạch Thảo, mà toàn một sắc đen tuyền, thâm trầm như nước sông Vong Xuyên, sâu không thấy đáy.

Nam tử tiếp tục đi về phía trước, trên lưng đột nhiên mọc ra một đôi cánh đen thật lớn. Đôi cánh đen này dường như có thể che lấp hết thảy ánh sáng trong trời đất, khiến vạn vật chìm trong bóng đêm hắc ám sâu thẳm. Hắn nhảy lên phía trước, tung đôi cánh che đi ánh trăng lạnh lẽo, bay về nơi rất xa.

Nam tử nọ bay thật lâu, qua vài ngọn núi lớn mới dừng lại trên một ngọn núi vô cùng hoang vắng. Nam tử xếp lại đôi cánh, chậm rãi đi về phía đỉnh núi. Không biết ngọn núi này cao bao nhiêu, nhưng ở nơi cao nhất có thể thấy mặt trăng thật lớn, tròn vành vạnh, rải ánh sáng bạc khắp một vùng. Dường như cung Quảng Hàn được kéo gần trong gang tấc, chỉ cần duỗi tay ra là có thể chạm đến.

*Cung Quảng Hàn: cung điện của chị Hằng Nga và Thỏ Ngọc trên mặt trăng trong truyền thuyết.

Nam tử đi lên đỉnh núi. Trên đỉnh núi có một sơn động. Cửa động rất khó tìm, bị trùng trùng điệp điệp dây leo khô già, to lớn che khuất, nếu không cẩn thận xem xét sẽ không phát hiện. Nam tử gạt mở dây leo nặng nề sang một bên, cửa động lộ ra liền nghiêng người đi vào.

Trong động hoàn toàn tối đen, không có chút ánh sáng. Mặc dù như vậy, nam tử vẫn vô cùng thành thạo đi sâu vào trong động, hình như đã đi nhiều lần nên rất quen thuộc.

Sơn động này rất sâu, nam tử đi một hồi lâu vẫn chưa đến cuối đường. Hơn nữa, càng đi sâu vào bên trong, không khí càng lạnh. Đường như vách tường đều bị đóng băng, mơ hồ còn có thể thấy khí lạnh tỏa ra.

Tiếp tục đi sâu vào trong thì có thể thấy chút ánh sáng mờ ảo, càng lúc càng rõ. Trong cùng sơn động, vách tường xung quanh đã đông cứng như băng đá ngàn thước, khí lạnh tản ra. Hình như có thứ gì đang nằm co gập vách tường. Đó là một thân hình khổng lồ, lông trắng như tuyết. Giờ phút này nó đang nhắm mắt, lẳng lẳng cuộn mình nằm trong góc khuất. Mặc dù như thế, toàn thân nó vẫn tản ra khí chất cao quý, giống như thiên thần cao cao tại thượng trên trời, làm cho người ta bất giác phải phủ phục dưới chân nó, thành kính bái lạy.

Nam tử đi về phía trước, cung kính quỳ gối trước mặt nó, nói: “Đại nhân, chuyện ngài giao phó đã hoàn thành.”

Lúc này, con quái vật khổng lồ, trắng như tuyết kia mới chậm rãi mở mắt, là một đôi mắt màu vàng. Màu vàng nhàn nhạt, dường như có ánh sáng lẳng lẳng lưu chuyển bên trong mang theo điềm lành, lại xa xôi không thể chạm đến.

Nó chỉ nhẹ nhàng trả lời một câu rồi chậm rãi nhắm mắt lại: “Vây là được rồi, người lui xuống đi.”

Nam tử hơi do dự một chút, nhưng vẫn đứng lên xoay người rời đi. Phía sau truyền đến một tiếng thở dài rất nhỏ.

Hoa Khai mơ một giấc mơ. Nàng mơ thấy mình gặp Bạch Thảo, là Bạch Thảo vẫn còn sống. Thật hy vọng giấc mộng này có thể vĩnh viễn tiếp tục, mãi không tỉnh lại. Nhưng mộng chính là mộng, cuối cùng vẫn có lúc phải mở mắt ra.

Hoa Khai không biết mình ngủ bao lâu, nhưng chắc chỉ một lát. Bởi vì trên cao vẫn là vầng trăng tròn vành vạnh, trắng bệch lạnh lẽo. Nàng ngồi dậy, mở mắt nhìn cảnh vật hoang vắng xung quanh, lại nhớ tới giấc mơ kia... Đột nhiên nàng phát hiện dưới người mình là một tấm áo choàng trắng không phải của mình thì ngơ ngẩn cả người.

Sắc mặt nhợt nhạt, nàng đưa tay sờ lên tấm áo choàng trắng xuất hiện trong mộng, thật chậm, thật cẩn thận. Dường như nàng sợ vật này chỉ là tượng tượng của nàng, chỉ cần khẽ chạm một cái sẽ biến mất.

Thực tế, lúc Hoa Khai chạm vào cái áo choàng, nó không có biến mất.

Hoa Khai mừng rỡ cầm tấm áo nâng niu trong lòng bàn tay, cảm giác được dường như vẫn còn lưu lại chút hơi ấm. Thì ra vừa nãy không phải mộng, không phải mộng. Giờ khắc này, hình như nàng đã quên chính nàng tận mắt nhìn thấy Bạch Thảo chết đi, là chính nàng tự tay chôn cất hẳn.

Thật ra ở giờ khắc này, coi như đã quên cũng tốt.

Hoa Khai cẩn thận xếp chiếc áo cất đi, nhặt trường kiếm lên nắm chặt trong tay, đi về phía căn nhà quý quái ở phía đông. Thời điểm nàng đi đến bờ sông, thấy Tử Trúc cả người ướt sũng, hai mắt nhắm nghiền nằm bên bờ sông. Sắc mặt hần trắng bệch, vẫn bất tỉnh nhân sự.

Hoa Khai bước nhanh đến cạnh Tử Trúc. Nàng đưa tay lên mũi hần phát hiện ra hần vẫn còn thở mới thở dài nhẹ nhõm. Hoa Khai dùng tay áo lau nước trên mặt Tử Trúc, sau đó vỗ nhẹ lên mặt hần mấy lần vẫn không thấy hần tỉnh lại. Suy nghĩ một chút, Hoa Khai đề kiếm trong tay xuống đất. Nàng dùng hai tay ra sức đè lên bụng Tử Trúc. Tử Trúc đang hôn mê lập tức ói ra hơn mười ngụm nước bần. Mi mắt hần khẽ rung, từ từ mở mắt.

Tử Trúc còn chưa tỉnh táo hẳn. Hần nhìn người trước mặt hồi lâu mới dần dần nhận ra là Hoa Khai. Hần lập tức nắm lấy tay nàng, dù yếu ớt nhưng vẫn khẩn trương hỏi: “Hoa Khai, muội không sao chứ?”

Hoa Khai lắc đầu, nói: “Ta không sao, nhưng tại sao ngươi lại ở đây?”

Tử Trúc miễn cưỡng ngồi dậy, kể cho nàng nghe những chuyện vừa rồi. Chân mày Hoa Khai nhíu chặt, thở dài, nhẹ nhàng nói: “Cho dù có chuyện gì xảy ra, ngươi cũng không nên rời khỏi phòng.”

“Nhưng huynh lo cho muội.”

“Ngươi lo lắng thì có thể làm gì? Bây giờ không phải chột vật như vậy sao? Lần sau đừng như vậy nữa. Ngươi không giúp được ta, chỉ có thể trở thành vương bận. Hơn nữa, nếu ngươi vì ta mà xảy ra chuyện, sẽ chỉ làm ta càng thêm khó chịu mà thôi.” Hoa Khai đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Bạch Vô Thường -- “Tiểu quý này đối với ngươi thật sự rất tốt. Thật đáng tiếc, một ngày nào đó nó lại vì ngươi mà chết.”

Mặc dù Tử Trúc biết những lời Hoa Khai nói là sự thật, nhưng không tránh khỏi đau lòng. Vĩnh viễn hẳn chỉ có thể trở thành vật vương chân nàng sao?

Qua một lúc lâu, Tử Trúc mới mở miệng hỏi: “Là muội cứu huynh sao?”

Hoa Khai lắc đầu, nói: “Không phải, lúc ta đến đây ngươi đã nằm ở chỗ này.” Nhưng Hoa Khai cũng có thể đoán được là ai cứu Tử Trúc, có lẽ vẫn là nữ tử áo trắng kia.

“Thật là kỳ quái. Rõ ràng huynh đã chìm xuống sông.” Tử Trúc trầm ngâm một hồi, đột nhiên nhớ ra một việc, vội vàng nói: “Dưới sông kỳ lạ lắm, có rất nhiều người!”

“Rất nhiều người?”

“Ừ, lúc huynh bị nữ quý kia dẫn xuống sông, từ dưới đáy sông xuất hiện rất nhiều người. Không, chắc là quý. Chúng nó muôn kéo huynh xuống.”

Hoa Khai trầm mặc một hồi, rồi nàng nói: “Chúng ta đi tìm sư phụ.”

Lúc này Tử Trúc mới nhớ đến bây giờ còn không thấy sư phụ đâu, vội vàng hỏi: “Sư phụ đâu rồi? Có chuyện gì xảy ra với người?”

“Không biết, lúc chúng ta đến, trên đường đột nhiên có rất nhiều sương mù, ta và sư phụ bị tách ra. Người có thể đứng lên không?”

Tử Trúc miễn cưỡng đứng dậy. Ngoại trừ còn hơi hoa mắt, cũng không có gì đáng ngại.

Hoa Khai đỡ Tử Trúc đi về hướng họ đã xuất phát. Cả đoạn đường không có bóng người, im ắng dị thường, ngay cả tiếng côn trùng cũng không có. Vầng trăng trên cao bỗng nhiên bị mây đen che khuất, trời đất tối sầm.

Đột nhiên từ xa xa có âm thanh truyền đến. Là giọng ca của nữ nhân.

Tử Trúc và Hoa Khai thoáng nhìn nhau. Sau đó Hoa Khai vội vàng kéo Tử Trúc chạy về hướng gian phòng mà bọn họ đã ở.

“Hoa Khai, mọi tính làm gì?”

Hoa Khai không trả lời Tử Trúc, chỉ kéo hần chạy một mạch. Đến lúc hai người về đến gian phòng, cửa vẫn còn mở. Hoa Khai đẩy mạnh Tử Trúc vào phòng, rồi đóng cửa lại, dán lên cửa mấy lá bùa vàng.

“Người ở lại đây, dù có chuyện gì cũng không được đi ra!” Nói xong, Hoa Khai vội xoay người rời đi.

Tử Trúc chạy đến cửa sổ, nhìn theo bóng dáng Hoa Khai gọi lớn: “Hoa Khai! Đừng để một mình huynh ở đây!”

Hoa Khai dừng bước, xoay người nhìn Tử Trúc. “Chỉ cần người không ra ngoài, sẽ không có chuyện gì.”

“Nhưng còn muội...”

“Yên tâm, nhất định ta sẽ không sao.” Nói xong, Hoa Khai xoay người chạy về hướng có thanh âm kia. Tử Trúc chỉ có thể lo lắng nhìn theo bóng dáng Hoa Khai chạy càng lúc càng xa.

Hoa Khai chạy theo hướng thanh âm vọng tới. Lúc nàng còn chưa tìm được nữ quỷ kia thì đã phát hiện vị đạo sĩ đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất.

“Sư phụ!” Hoa Khai chạy đến bên người vị đạo sĩ, nâng ông dậy.

Một hồi lâu sau, vị đạo sĩ mới dần dần tỉnh lại, vẫn còn suy yếu.

“Sư phụ, người không sao chứ?”

Vị đạo sĩ miễn cưỡng đứng lên, thần trí vẫn chưa tỉnh táo hẳn nhưng ngoại trừ đầu vầng mắt hoa thì cũng không có gì trở ngại.

“Sur phụ, vừa rồi Tử Trúc và con đều gặp chuyện. Con đã đưa hẳn trở lại phòng. Hay bây giờ người trở về phòng với hẳn, con đi xem một mình được rồi.”

“Không được, con còn quá nhỏ, đi một mình rất nguy hiểm.” Vị đạo sĩ cau mày lắc đầu.

“Không sao đâu.” Hoa Khai thản nhiên nói: “Sur phụ, người đã quên con là người thế nào sao? Chúng nó không tổn thương được con. Hơn nữa, con cũng sẽ cẩn thận.”

“Không được, con theo ta trở về!” Vị đạo sĩ vẫn không đồng ý.

“Vậy được rồi.” Nói xong, Hoa Khai liền đỡ vị đạo sĩ dậy, chậm rãi đi.

Vị đạo sĩ cảm thấy hơi kỳ quái nhìn Hoa Khai, không thể tưởng tượng được cũng có lúc tính tình nàng không quật cường như vậy. Nhưng không lâu sau, vị đạo sĩ biết nàng vẫn cứ cố chấp như cũ. Vừa trở lại trong phòng, chân còn chưa đứng vững, Hoa Khai liền đóng cửa từ bên ngoài, còn dùng một thanh gỗ cài cửa lại, sau đó nói với vị đạo sĩ: “Sur phụ, con đi rồi về, người ở đây từ từ nghỉ ngơi.”

“Con trở lại đi! Nguy hiểm lắm!” Vị đạo sĩ gọi liên tục nhưng không có tác dụng gì. Hoa Khai đã đi xa. Vị đạo sĩ bất đắc dĩ thở dài.

Lần này Hoa Khai trực tiếp đi đến bờ sông nơi có gian phòng cũ. Nhìn nước sông trong suốt, Hoa Khai buông kiếm trong tay xuống, còn cẩn thận cất kỹ tấm áo choàng trắng, nhẹ giọng nói một câu: “Bạch Thảo, phù hộ ta.” Sau đó liền thả người nhảy xuống sông.

Nước sông lạnh như băng lập tức ngập qua đầu nàng. Nhờ có ánh trăng, Hoa Khai thấy từ đáy sông sâu có vô số oan hồn dữ tợn che mặt bơi về phía trước. Chúng muốn kéo Hoa Khai chìm càng sâu càng tốt. Nhưng không có ngoại lệ, lúc chúng còn chưa chạm được vào người nàng thì đã kêu lên đau đớn tránh ra xa.

Hoa Khai cũng biết đại khái, muốn bơi trở lên bờ nhưng đột nhiên không biết cổ chân bị cái gì cuốn lấy, làm thế nào cũng không thoát ra được. Hoa Khai hơi hoảng, nàng cố gắng giãy dụa nhưng thứ đó càng cuốn càng chặt. Dần dần, thiếu dưỡng khí, cảm giác đau rất vì hít thở không thông ùn ùn kéo đến. Thời gian dường như trở nên dài đằng dặc, nhưng thực tế chỉ trong chốc lát mà thôi. Cuối cùng, ngay cả sức để giãy dụa cũng hết, nàng từ từ chìm xuống đáy sông.

Một khắc trước khi mất đi ý thức, Hoa Khai đột nhiên nhớ đến Bạch Thảo. Nàng nghĩ, không biết trên đường xuống Hoàng Tuyền có thể gặp huynh ấy không?

Đây là lần thứ hai Hoa Khai trông thấy Bạch Vô Thường. Lúc đó nàng đang nằm trên mặt đất. Mở mắt ra liền thấy Bạch Vô Thường đang cúi người nhìn mình cười hi hi.

Hoa Khai không rõ là mình còn sống hay đã chết.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Bạch Vô Thường cười tủm tỉm nói.

“Ta chết rồi sao?”

“Đương nhiên, bằng không làm sao ngươi có thể gặp ta?”

“Ngươi muốn dẫn ta đi sao?”

“Đương nhiên, bằng không ngươi cho rằng ta đến đây đi dạo à?”

Hoa Khai chuyển ánh mắt nhìn thoáng qua mặt trăng đang ngả về tây. Không bao lâu nữa, trời sẽ sáng. Nàng đứng dậy, chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ bồng, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi nàng bay đi. Sau đó Hoa Khai quay đầu nhìn, thì thấy thân thể đã chết của mình đang nằm cách bờ sông không xa. Hai mắt nhắm nghiền, tay chân bất động, mái tóc ướt sũng bết vào gương mặt trắng bệch. Mới nhìn lại có cảm giác an bình.

Hoa Khai không biết ai đã kéo mình lên bờ, nhưng rõ ràng là lúc lên bờ, mình đã chết. Chẳng qua không thể tưởng tượng được mình lại chết như vậy. Lúc nàng nhìn thấy thi thể mình, không vui cũng không buồn. Nàng nhìn thoáng qua trường kiếm và áo choàng trắng ở bên cạnh, lại nghĩ đến Bạch Thảo. Hoa Khai biết, Bạch Thảo lúc đó nhất định không phải là ma quỷ, bởi vì huynh ấy đứng mà mình mà vẫn không sao. Nhưng rõ ràng chính mình đã tận mắt thấy huynh ấy chết đi, tự tay chôn cất huynh ấy. Vì sao huynh ấy lại xuất hiện với hình dáng đã trưởng thành? Chẳng lẽ huynh ấy đã thành tiên?

Nghĩ như thế, Hoa Khai cảm thấy yên lòng hơn nhiều.

“Ngươi ngăn gì ở đó, theo ta đi mau.”

Hoa Khai gật đầu.

Bạch Vô Thường dùng xích sắt khóa hai tay Hoa Khai: “Làm theo quy tắc thôi, hy vọng ngươi đừng để ý.”

“Không sao.” Hoa Khai đi theo Bạch Vô Thường vài bước, liền quay đầu lại nhìn một lần cuối cùng. Sau đó theo hắn đi tiếp, không bao giờ quay lại nhìn nữa.

“Lần trước ta nói ngươi sống không quá hai mươi tuổi, nhưng ta không nghĩ là nhanh như vậy đã thấy ngươi.” Bạch Vô Thường kéo sợi xích sắt, nói: “Vừa nghe đến phải đi câu hồn của ngươi, đám quỷ soa không đứa nào dám đi, nên ta đành phải đến một mình.”

Hoa Khai đột nhiên nhớ ra gì đó: “Có hồn nào các ngươi không mang về địa phủ không?”

Bạch Vô Thường ngẫm nghĩ, nói: “Ta cũng không tìm hiểu nhiều. Ta phụ trách dẫn hồn người chết không mang theo oán hận. Lạnh lùng tâm điếc phụ trách những hồn lúc còn sống làm điều ác, hoặc sau khi chết trở thành ác hồn.”

“Lạnh lùng tâm điếc?”

“Chính là Hắc Vô Thường. Biết hẳn lâu như vậy rồi, ta chưa hề nghe hẳn nói câu nào. Với ai hẳn cũng lạnh lùng, làm không quý nào dám tới gần. Cả ta cũng chịu không nổi hẳn, huống chi là kẻ khác. Cho nên ta gọi hẳn là Lạnh lùng tâm điếc. Người nói xem, nghe rất thích hợp.”

Hoa Khai cũng không thềm đề ý Bạch Vô Thường gọi Hắc Vô Thường là gì. Nàng đề ý chuyện khác: “Vậy còn những người chết oan thì sao? Ví dụ như người chết đuối hoặc vì lý do gì đó.”

“Người chết đuối bình thường trong lòng sẽ có chút oán hận cùng lưu luyến người thân. Sau khi chết sẽ ở lại cái nơi người đó đã chết đi, biến thành thủy quỷ, hơi giống như thổ địa. Những thủy quỷ tốt sẽ an phận ở đó cho đến lúc hồi yên phi diệt. Nhưng những thủy quỷ muốn ra ngoài làm loạn sẽ tìm người khác chết thay. Thông thường chúng sẽ tìm người còn sống, biến thành hình dáng nhiều người khác nhau, thường là hình dáng của người thân của họ, sau đó mê hoặc bọn họ, làm cho bọn họ cũng chết đuối ở đó. Như vậy thủy quỷ sẽ có cơ hội rời khỏi nơi đó, đầu thai chuyển thế. Nhưng việc này cũng coi như làm ác, cho nên đầu thai chỉ có thể làm súc vật. Mà cái kẻ chết thay kia sẽ thay thế thủy quỷ lúc đầu đã hại chết hẳn, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp. Cứ thế tuần hoàn, tiếp tục báo ứng.”

“Có biện pháp nào có thể ngăn cản chúng nó không?”

“Trừ phi bến sông kia khô cạn, hoặc là có người siêu độ cho bọn chúng. Có điều bây giờ người cũng là quỷ, đừng có nghĩ linh tinh, thánh nhân không phải dễ làm như vậy đâu.”

Hoa Khai trầm mặc một lúc, không nói thêm gì nữa.

Lúc đi đến đường Hoàng Tuyền, Bạch Vô Thường lấy ra Dẫn Lộ đăng. Ánh lửa đỏ của ngọn đèn chiếu sáng chín thước trước mặt. Ánh sáng đỏ mờ hồ chiếu trên bùn đen, cũng chiếu sáng hoa bỉ ngạn hai bên đường Hoàng Tuyền. Biển hoa bao la, không có điểm cuối. Chỉ có đóa hoa đỏ như lửa, không có lá cây. Sắc đỏ như máu lay động theo gió.

“Người chết rồi, có thể thành tiên không?” Hoa Khai đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là được.”

“Thành tiên rồi có thể lớn lên không?”

“Lớn lên? Lớn lên giống như người?”

“Ừ.”

“Chắc chắn là không được. Nếu nói như vậy, tới lúc đó thần tiên trên trời không phải đều là một đám ông già bà cả bất tử hay sao, đáng sợ chết người đó.”

Người cứ nhìn ta là biết, năm ta chết mới hai mươi mấy tuổi, bây giờ vẫn là hình dáng lúc đó, vẫn đẹp trai quyến rũ như thế! Nếu để phải biến thành hình dáng lão yêu quái, không bằng cứ để ta chết thêm lần nữa là được rồi.”

Bạch Vô Thường tự biên tự diễn một mình. Một lát sau, xích sắt đang cầm trên tay đột nhiên dừng lại. Hắn xoay người nhìn mới phát hiện cô gái phía sau đã dừng bước. Nàng hoàn toàn thất thần, trong mắt ngập tràn vẻ đau đớn không dám tin. Bạch Vô Thường quay mặt đi. Hắn sợ nhất chính là kiểu ánh mắt này, khóc không khóc được, cái gì cũng nghẹn trong lòng, sớm muộn gì cũng phát điên, mặc dù nàng đã là quý. Mặc dù bản thân hắn cũng đã là Bạch Vô Thường.

“Thật ra, những gì ta nói cũng không nhất định đúng hết đâu.”

“Nếu... nếu huynh ấy không phải thần tiên, vì sao không lâu trước đây ta còn thấy huynh ấy ở trước mặt ta, thấy hình dáng của huynh ấy lúc lớn lên. Huynh ấy còn nói rằng ta phải sống cho tốt... Nhưng huynh ấy rõ ràng đã chết trước mặt ta. Ta đã tự tay chôn cất huynh ấy. Nếu huynh ấy là quý... thì làm sao có thể tới gần ta! Người nói cho ta biết, huynh ấy rốt cuộc là cái gì? Huynh ấy rốt cuộc là cái gì?” Hoa Khai vô lực ngồi bệt xuống đất, không kèm được khóc rống lên.

Cứ hy vọng, rồi một lần lại một lần bị vô tình phá hủy, dù có là ai cũng không chịu nổi.

“Có thể là người nhìn lầm rồi.”

“Ta không nhìn lầm. Huynh ấy còn khoác áo lên người ta. Lúc ta tỉnh lại áo vẫn còn ở trên người ta... Người nói làm sao ta có thể nhìn lầm? Làm sao có thể nhìn lầm...”

Bạch Vô Thường thở dài một hơi, ngồi xổm trước mặt Hoa Khai nói: “Người có nghĩ đến có khả năng là một thần tiên nào đó biến thành hình dáng bằng hữu của người, đến an ủi người? Mục đích để người không dễ dàng cứ vậy từ bỏ sinh mạng của mình?”

Hoa Khai sững sờ. Nàng ngẩng đầu, lệ rơi đầy mặt nhìn Bạch Vô Thường: “Ý của người là Bạch Thảo thật sự vẫn còn lẫn quần ở đó, vẫn ở đó chịu khổ, không thể đầu thai chuyển thế sao...”

Bạch Vô Thường cắn cắn môi: “Chắc là như vậy.”

Hoa Khai nhìn con đường Hoàng Tuyền, nhìn hoa Bỉ Ngạn ở hai bên. Chỉ cần đi qua nơi này, sẽ không cách nào quay trở lại. Người đó có cứu Bạch Thảo ở chỗ đó đi không? Vậy Bạch Thảo chẳng phải sẽ đời đời kiếp kiếp đều phải lẫn quần ở đó, chỉ có một mình, mãi mãi không thấy ánh mặt trời.

Hoa Khai đột nhiên đứng lên. Nàng liếc mạng giầy dựa, la lớn: “Ta không đi theo người! Ta phải trở về! Ta phải trở về cứu huynh ấy!”